

Jan Tulik

Fogyatkozom napról napra

(Ubywam z każdym dniem)

Valaki tán nemes tettnek is vélheti,
hogy nem vádoltam sem anyámat, sem apámat, hogy élek,
hogy élnem kell.
Még akkor sem, amikor bizonyossá vált,
haldoklom, mióta megszülettem.
Talán már régebb óta,
ha elveted a véletlent.
Fogyatkozom napról napra,
minden lépésemmel, mozdulatommal, szavammal...

Csak látszólag fagy be a folyó: nem látom
folyását egy pillanatra, midőn gondolkodom –
bámulom az ajtóm zárjában felejtett kulcsot –,
melyik percben vészett ki a házból a bizalom.
Bár a figyelmetlenség ezen pillanata kis sziget, kiindulópont,
amelyik folyamatosan eszembe juttatja
a megtett utat.

Nem neheztelek hát senkire.
Magamra sem. Mert mit jelent siettetni,
Hiszen a péntek mindig péntekre esik.

Tudom, ha megértesz engem, barátom,
idáig olvasva verssoraimat,
szeretnék most mondani valamit.
„Beszélni akarsz, meg sem várva, míg befejezem?
Vajh, nem lesz már késő?”
Gondold meg, ezt Walt Whitmantól idéztem,
igazán szólva egyidejűleg mondtuk.
Ő csupán korábban írta le.

*

Ezüstrókák

(Srebrne liśy)

A közönséges délutáni szél erre fújja
az úton át
ezt az émelyítő és kellemetlen szagot:
túl a kerítésen ezüstrókákat
tenyésztenek.
Szörméjük értékes, akár a gyár kapuján túl
dolgozó férfiak és nők ideje.
A kerítés környékén szürke farkasok vicsorognak,
már csak öten vannak,

mert augusztusban az egyiket megmérgezték –
különben is gyenge volt.
Ha nem lenne ez a bűz, megállhatnánk, és meghallgathatnánk,
Amint időről időre
az ezüstrókák
koldulnak, és belső hangjukon halkán vonyítanak,
oly védtelennek tűnőn, akár egy beteg csecsemő.